

STUDENTERSAMFUNDETS ARBEJDERKONCERTER.

Saison 1899—1900.

4de Koncert

Søndag den 14de Januar 1900, Kl. 4.

Enghavevejens Festsal.

PROGRAM:

Edvard Grieg,

født i Bergen 15de Juni 1843.

Sang: „Haugtussa“, Sang-Cyklus af Arne Garborgs Fortælling.

1. Møte. 2. Killingdans. 3. Elsk. 4. Vond Dag. 5. Blåbær Li.

Kvartet: Strygekvartet i G moll. Op. 27.

1. Un poco Andante (noget langsomt). Allegro molto (meget hurtigt og bevæget).
2. Andantino (roligt). Allegro agitato (bevæget).
3. Allegro molto marcato (hurtigt og markeret).
4. Lento (langsomt) Presto al Saltarello (meget hurtigt, som den italienske Dands: Saltarello.)

Sang:

6. Efteraarstormen. 7. Med en Primulaveris. 8. Odalisen synger.
9. De norske Fjelde. 10. Lok.

Klaver: Hornung & Møller.

MEDVIRKENDE:

Sang: Fru *Sigrid Schøller.*

Klaver: Dr. *Edvard Grieg.*

Violin: Kgl. Koncertmester *A. Svendsen.*

Kgl. Kapelmusiker *C. Sandby.*

Viola: Kgl. Kapelmusiker *A. Marke.*

Violoncel: Kgl. Kapelmusiker *E. Hæberg.*

Möte.

Ho sit ein Sunday lengtande i Li;
 det ströymer på med desse söte Tankar,
 og Hjerta fullt og tungt i Barmen bankar,
 og Draumen vaknar, bivrande og blid.
 Då gjeng det som ei Hildring yver Nuten;
 ho raudnar heit; der kjem den vene
 Guten.

Burt vil ho göyma seg i Orska brå,
 men stoggar tryllt og Augo mot ham
 vender;
 dei tek einannan i dei varme Hender
 og stend so der og veit seg inkje Råd.
 Då bryt ho ut i dette Undringsord:
 „Men snille deg då . . . at du er så
 stor!“

Og som det lid til svale Kveldings Stund,
 alt meir og meir i Lengd dei saman
 sökjer,
 og brådt um Hals den unge Arm sig
 krökjer
 og öre skjelv dei saman Munn mot Munn.
 Alt svimrar burt. Og der i Kvelden
 varm
 i heite Sæle söv ho i hans Arm.

Killingdans.

Å hipp og hoppe
 og tipp og toppe
 på denne Dag;
 å nipp og nappe
 og tripp og trappe
 i slikt eit Lag.
 Og det er Kjæl-i-Sol,
 og det er Spel-i-Sol,
 og det er Titr-i-Li,
 og det er Glitr-i-Li,
 og det er Kjæte
 og Lurvelæte
 ein Solskinsdag.

Å nupp i Nakken,
 og stup i Bakken
 og tipp på Tå;
 å rekk i Ringen
 og svipp i Svingen
 og hopp-i-hå.
 Og det er Sleik-i-Sol,
 og det er Leik-i-Sol,
 og det er Glim-i-Li,
 og det er Stim-i-Li,
 og det er Kvitte
 og Bekkje-Glitter
 og lognt i Krå.

Å trapp og tralle,
 og Puff i Skalle,
 den skal du ha!
 Og snipp og snute,
 og Kyss på Trute,
 den kan du ta.
 Og det er Rull-i-Ring,
 og det er Sull-i-Sving,
 og det er Lett-på-Tå,
 og det er Spret-på-Tå,
 og det er hei-san
 og det er hopp-san
 og tra-la-la!

Möde.

En stille Søndag sidder hun i Li;
 der strømmer paa med disse søde Tanker,
 og Hjertet fuldt og tungt i Barmen
 banker,
 og Drømmen vaagner skjælvende og blid.
 Da gaar der som en Lysning over Nuten;*)
 hun rødmer hed; der staar den vene
 Gutten.

Bort vil hun gjemme sig i Smil, i Graad,
 men stanser brat og Blikket mod ham
 vender;
 de tar hinanden i de varme Hænder
 og slig de staar, ved ei sin arme Raad.
 Da bryder ud hun i det Undringsord:
 „Men kjære dig da . . . at du er så
 stor!“

Og som sig nærmer Aftnens svale Stund
 i Længsel mod hinanden de sig klynger
 og fast om Hals den unge Arm sig
 slynger,
 beruset skjælver sammen Mund mod
 Mund.

Alt svømmer bort. Og der i Kvælden
 i salig Lyst hun hviler i hans Arm.
 *) Fjeldtinden.

Kiddenes Dans.

Aa hipp og hoppe
 og tipp og toppe
 paa denne Dag;
 aa nipp og nappe
 og tripp og trappe
 i slikt et Lag.
 Og der er Ild-i-Sol,
 og der er Spil-i-Sol,
 og der er Sang-i-Li,
 og der er Klang-i-Li.
 og der er Løjer
 af mangan Skøjler
 den Solskinsdag.

Aa nupp i Nakken,
 og stup i Bakken
 og tipp paa Taa;
 aa ræk i Ringen
 og svip i Svingen
 og hopp-i-haa.
 Og der er Leg-i-Sol,
 og der er Steg-i-Sol,
 og der er Glans-i-Li,
 og der er Dans-i-Li,
 og der er Kvidder
 paa Fjeldets Vidder
 og lunt i Vraa.

Aa trap og tralle
 og Puf i Skalle,
 den skal du ha!
 Og snip og snute,
 og Kys paa Trute,
 det kan du ta.
 Og der er Gang-i-Ring,
 og der er Sprang-i-Spring
 og der er Let-paa-Taa,
 og der er Spræt-paa-Taa,
 og der er hei-sa'n
 og der er hop-sa'n
 og Tra-la-la!

Elsk.

Den galne Guten min Hug hev dåra,
eg fangen sit som ein Fugl i Snåra;
den galne Guten, han gjeng so baus.
han veit, at Fuglen vil aldri laus.

Å gjev du batt meg med Bast og Bende,
å gjev du batt meg, so Bandi brende!
Å gjev du drog meg so fast til deg,
at heile Verdi kom burt for meg!

Ja kund' eg trolla og kund' eg hekka,
eg vilde inn i den Guten veksa,
eg vilde veksa meg i deg inn
og vera berre hos Guten min.

Å du, som bur meg i Hjarta inne,
du Magti fekk yver alt mit Minne;
kvar vesle Hugsviv som framum dreg,
det berre kviskrar um deg, um deg.

Um Soli lyser på Himlen blanke,
no ser ho deg, det er all min Tanke;
um Dagen dovnar og Skoming fell:
skal tru han tenkjer på meg i Kveld?

Vond Dag.

Ho reknar Dag og Stund og seine Kveld
til Sondag kjem; han hev so trufast lova,
at um det regnde Småstein yver Fjell,
so skal dei finnast der i „Gjætarstova“.
Men Sondag kjem og gjeng med Regn
og Rusk;
ho eismal sit og græt attunder Busk.

Som Fuglen, sårad under varme Veng
so Blode tippar lik den heite Tære,
ho dreg seg sjuk og skjelvande i Seng,
og vrid seg Notti lang i Gråten såre.
Det slit i Hjarta og det brenn på Kinn
No må ho døy; ho miste Guten sin.

Blåbær-Li.

Nei, sjå kor det blåner her!
No må me roa oss, Kyra!
A nei slike fine Bær,
og dei, som det berre kryr a'!
Nei Maken eg hev kje set!
Sumt godt er her då tilfjells.
No vil eg eta meg mett;
her vil eg vera til Kvelds!

Men kom no den Bjørnen stor! —
Her fekk bli Rom åt oss bæe.
Eg torde kje seia eit Ord
til slik ein røsjeleg Væe.
Eg sa berre: ver so god;
Nu må du kje vera bljug!
Eg lét deg so væl i Ro;
ta for deg etter din Hug.

Men var det den Reven rau,
so skuld' han få smaka Staven;
eg skulde banka han dau,
um so han var Bror til Paven.
Sligt skarve, harmelegt Slengt!
Han stel både Kje og Lam.
Men endå so fin han gjeng,
hev korkje Agg hell Skam.

Elskov.

Den vilde Gutten mit Sind har daaret,
som Fugl i Snaren jeg sidder saaret!
den vilde Gutten gaar stolt forbi;
han ved at Fuglen blir aldrig fri.

O, gid du bandt mig med stærke Hænder,
aa gid du bandt mig, saa Baandet
brænder!

O, gid du drog mig saa fast til dig,
at hele Verden forgik for mig!

Ja, var jeg Heks og at trylle vidste,
jeg vilde ind i hans Hu mig liste,
jeg vilde liste mig i ham ind,
og blive altid hos Gutten min!

O du, som bor i mit Hjerte inde,
du Magten fik, som kan Længslen binde;
hver liden Tanke gaar samme Vej . . .
Alt bare hvisker om dig, om dig.

Naar Solen blank over Aasen rinder,
jeg tænker straks, nu paa dig den skinner,
og naar det skumrer langs Dal og Fjeld:
Montro han tænker paa mig i Kvæld?

Ond Dag.

Hun tæller Dag og Stund og sene Kvæld
til Søndagstid. Mon han sit Ord vil
holde,
at om det regned' Smaasten over Fjeld,
saa skal de træffes her paa Sætrems Volde,
Men Søndag kom og gik med Regn og
Rusk;
hun ensom sidder, grædende bag Busk.

Som Fuglen vingskudt, med Dødsens
Saar,
saa Blodet drypper, lig den hede Taare,
tilsengs saa syg og skølvende hun gaar,
og Natten lang hun vrider sig saa saare.
Og Smerten blegner hendes unge Kind.
Nu maa hun dø; hun misted Gutten sin.

I Blaabær-Tuerne.

Nej se, hvor det blaaner her!
Nu vil en Hvil vi os tage!
Aa nej, hvilke fine Bær
skal Kjørene faa at smage.
Nej Magen jeg ej har set!
Lidt godt er her dog tilfjelds.
Nu vil jeg spise mig mæt,
her vil jeg blive tilkældes.

Men kom nu den Bjørn saa stor,
den maatte tages med Læmpe.
Jeg turde ej sige et Ord
til sliq en drabelig Kæmpe.
Jeg sa' bare: Vær saa god!
Se Bordet det dækket staar!
Nu lar jeg dig pønt i Ro.
Tag for dig alt, du formaar!

Men var det Hr. Mikkelt rød,
han skulde faa smage Staven;
jeg skulde banka ham død,
om saa han var Bror til Paven.
Forslagen er han og fræk,
han tar baade Faar og Lam,
og lister sig stille væk
foruden Anger og Skam.

Men var det den snilde Gnt
 der burte frå Skare-Brôte,
 han fekk vel ein på sin Trut,
 men helst på ein annan Måte.
 Å Tøv, kva tenkjer eg på!
 Det lid nok på Dagen alt
 Eg må til Buskapen sjå;
 ho „Dokka“ drøymer um Salt.

Efteraarsstormen.

I Sommer var Skoven saa grøn, saa grøn,
 og Kvidderen gik saa lunt i Løn.

Da blæste Stormen sin vældige Lur,
 det skjalv i den tætteste Blademur.

Og anden Gang han tog Luren fat,
 da falmede Skovens grønne Hat.

Men tredie Gang da sank hvert Løv,
 og Bladene fløj i Slud og Støv!

Alt blev plyndret en Efteraarsnat,
 nu holder Vintren sit Indtog brat.

Alt er saa koldt, saa tomt og øde,
 mangen en Bøg blev dømt til Døde.

Hvor blev du af, du milde Sol?
 Stormen har taget din Kongestol!

Blegnet er hver en Rosenblomme,
 Somren er omme! Somren er omme!

Men Fattigfolk prise Stormens Rov,
 lidt Brændsel de sanke til Husbehov,

Og Vintren, som er saa stræng og haard,
 den læger nok selv de slagne Saar.

Den kaster en Kaabe hvid og blød,
 om hver en Vunde, som Stormen brød.

Lad Vintren kun være streng og haard,
 der kommer engang saa lys en Vaar.

Det ved hvert eneste lille Frø:
 „For ret at leve maa først man dø!“

Det ved hvert eneste lille Skud:
 Engang raaber Solen: „spring ud,
 spring ud!“

Eja, hvor bliver det sødt at se
 Den første Blomst i den sidste Sne!
Chr. Richardt

Med en Primulaveris.

Du Vaarens milde, skønne Barn,
 tag Vaarens første Blomme,
 og kast den ej, fordi Du ved,
 at Somrens Roser komme.
 Ak, vist er Somren lys og smuk
 og rig er Livets Høst, —
 men Vaaren er den dejligste
 med Elskovs Leg og Lyst.
 Og Du og jeg, min ranke Mø
 staar jo i Vaarens Rødme;
 saa tag da min Blomst,
 men giv igjen
 dit unge Hjertes Sødme!

John Paulsen.

Men var det den vene Gut
 derovre fra Skare-Braate,
 han fik vel en paa sin Trut,
 men helst paa en anden Måde.
 Aa Snak, hvad tænker jeg paa?
 det lider paa Dagen alt
 Jeg passe Kjørene maa;
 nu „Dokka“ drømmer om Salt.

*) Bjeldekoen.

Odaliskens synger.

Nu synker Solen i Asiens Dale.

Bjergene gløde;
 nær Bosp'rus blomstrer i Sultanens Sale
 Roserne røde;
 i Øjet tindrer den faldende Dug,
 sødt Barmen hæves ved Hjertets Suk
 for Soliman.

Nu kysser Solen de fjernere Tinder,
 Bølgerne funkler;
 her trædes Dansen af dejlige Kvinder
 med Øjne dunkle.
 Lad Himlen hylle sit Hoved til,
 her blusser Blodet med evig Ild
 for Soliman.

Halvmaanen glimter og Stjernerne tæn-
 des
 i Allahs Rige;
 hun bliver saa hed mens Dansen endes,
 den Lykkelige,
 der drikker et Drag af hans Læbes Strøm
 og drømmer en Nat den saligste Drøm
 med Soliman.

Carl Bruun.

De norske Fjelde.

Hald du følger mig over Hejen,
 så skal jeg vise dig Sætervejen,
 saa skal vi fare i Fjeldet ind,
 hvor Solen gylder den hvide Tind.

Men vil du vide, hvor bedst du finder
 de fagre Flyer, de fine Tinder,
 så følg mig ind under Jotunfjeld
 en rigtig skinnende Sommerkveld.

Da skal vi sidde ved Glitretinden,
 hvor Skodden viger så småt for Vinden;
 da skal det hviske i Hjertet dit:
 „Å nej, å nej, å er dette mit?“

Nordahl Rolfsen.

Lok.

Kom, Bukken til Gutten,
 kom, Kalven til Mor,
 kom, mjauende Katten
 i snehvide Skor,
 kom, Andunger gule,
 kom frem ifra Skjule,
 kom, Kyllinger små,
 som neppe kan gå.
 Kom, Duerne mine,
 med Fjerene fine!
 Se Græsset er vådt;
 men Solen gjør godt,
 og tidlig, tidlig er det på Sommer'n,
 men rop på Høsten, så kommer'n!

Bj. Bjørnson.